

Op haar tenen sluipt ze de tuin van de buren in. Daar ligt Wodan te slapen in zijn hondenhok. Heel voorzichtig kijkt Yuna rond, op zoek naar haar bal. Opeens ziet ze hem. "Oh nee!" fluistert ze. De bal ligt vlak voor de grote poten van Wodan. Yuna kruipt heel zachtjes richting haar bal. Ze is er bijna... wanneer Wodan plotseling zijn poot op de bal legt en met zijn zware stem broemt: "Wat moet jij in mijn tuin?" Yuna schrikt zo hard dat ze pardoes achterover valt. Wodan gaat rechtop zitten. "Nou? Ik vraag je wat. Ga je nog antwoord geven of niet?" "Uhhh... nou... d-d-dat is m-m-mijn b-b-bal, m-meneer," stottert Yuna. Wodan kijkt naar de bal en grijnst. "Nou, hij ligt in mijn tuin en ik vind hem ook wel mooi. Dus ik denk dat ik hem zelf hou." Opeens wordt Yuna zó ontzettend boos dat ze vergeet hoe groot Wodan is. Ze springt overeind,

kijkt Wodan recht aan en schreeuwt: "GEEF MIJN
BAL TERUG, NUUUUUU! **WAF! WAF! WAF!**" Ze is zo
boos dat ze op en neer springt en al haar haren
recht overeind staan.

Wodan weet niet wat hem overkomt. Een paar tellen kijkt hij vol verwondering naar de kleine haarbal die als een stuiterbal op en neer springt en tekeergaat als een malle. Plotseling schiet Wodan keihard in de lach. Yuna wordt nog bozer en begint nóg harder te blaffen.

Wodan rolt over de grond van het lachen tot hij er pijn in zijn buik van krijgt. "Oké, oké, rustig maar,